

וזהו מתפקידו של אליהו הנביא, לחבר את שני המשיחים ולעשותם אחד, "הנה אני שולח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם". (הרב חרל"פ, מעייני הישועה, כד)

בחינת יוסף ובחינת יהודה

אורו של משיח

השלמת גאולתן של ישראל היא אך בהתגלות אורו של משיח, ועוד בראשית התחוללות הבריאה נאמר "ורוח אלהים מרחפת על פני המים", וזהו רוחו של משיח- מהאור הזה יוצאים הרבה קרני אורה לפניו ולאחריו. כל שביב אור מעולם ועד עולם, מקרני אורו של משיח הוא.

אורו של משיח הוא הקדושה הכללית והפנימית שבישראל, שאינה נפגמת לעולם, והיא בחינת הראשית שבישראל, "קדש ישראל לה' ראשית תבואתו" (ירמיה ב).

אורו של משיח נמצא בכל אחד ואחד מישראל, שכן כל אחד מהם יש לו חלק במשיח ה', וכשיגיע תור גלוי אורו של משיח צדקנו יהיה הנצוץ הזה של כל פרט ופרט הגואל הפרטי שלו, וכשם שהאור הכללי לא נפגם מעולם כן לא נפגם הנצוץ הפרטי שבכל אחד ואחד מישראל, והוא שמור תמיד בקדושתו ובטהרתו ואין יד הסט"א יכולה להגיע אליו.

נקודת הראשית שבישראל, הוא גלוי אורו של משיח, אינה יכולה להתגלות כי אם בזמן שישראל באים אל ארץ ישראל, ואף בזמן שמצד החצוניות ישנם לקויים, אין זה פגם בנקודת הראשית הזאת, ולשם גלוי הבחינה הזאת באה מצות הבכורים שנקראים ראשית, שנצטוו בה בכניסתם לארץ. (הרב חרל"פ, מעייני הישועה, מו)

ואי אפשר להגיע לבחינת יהודה

אלא אם כן מגבילים מקורם לבחינת יוסף

ולכן לעגיד לבוא יגאלה מקורם

משיח בן יוסף

שהוא גלוי מעולם של ישראל מצד צד

ויגאלה אח"כ משיח בן דוד

נעים זמירנו ישראל שבו מגבילה צדו של ישראל

מצד הגבולות כפי מעלה

ענין שני המשיחים, משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, הוא שבאמת כלל ישראל הוא במספר עשרה, כמו שכל הבחינות נחלקות לעשר, עשר קדושות ולמעלה עשר ספירות, ושבת יהודה ושבת יוסף הם השורשים, ולכן כל ישראל נקראים על שמם, שארית יוסף על שם יוסף, ויהודים על שם יהודה.

אולם ההבדל שבין יוסף ליהודה הוא, שיוסף הוא מצד עצם המציאות של ישראל, ולזאת היה צורך שכל השבטים יכירו את גדולתו ויתבטלו אליו, שבו גנוז שורש המציאות של ישראל עם קדשו, וזה מה שראה יוסף בחלומו, "והנה אנחנו מאלמים אלומים בתוך השדה והנה קמה אלומתי וגם נצבה והנה תסובנה אלומותיכם ותשתחווין לאלומתי" (בראשית לז) שעל ידי זה מתבררת איכותם של כלל ישראל, נפלאות קדושתם ותקף משגבם.

ויהודה שיש בו שמו של הקב"ה, ענינו הוא מה שישראל נקראים על שמו בשמו של הקב"ה, "אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כלכם" (תהלים פב, ו), אולם למרות כל זה הם תלויים אך ורק במאמרו יתברך ובשביל זה הם מודים ומשבחים "הפעם אודה את ה'", ואם כל הקורבנות יהיו בטלים לעתיד לבוא קורבן תודה לא יבטל (מדרש תנחומא אמור יט), כי ההכרה הזאת שמבלעדיו אין אלהים וכולם צריכים להודות רק לפניו ב"ה, תהיה נשאר תמיד. ובבחינה זו של יהודה מתגלה ערכם של ישראל במדרגה עליונה ביותר, שהם מתבטלים לגמרי לפני ה' ונכללים בגופא דמלכא.

ואי אפשר להגיע לבחינת יהודה, אלא אם כן מתבטלים מקודם לבחינת יוסף. ולכן לעתיד לבוא יתגלה מקודם משיח בן יוסף, שהוא גלוי מעלתם של ישראל מצד עצמם, ומתוך שכל אחד יתדבק בכלליות ישראל, יתגלה אח"כ משיח בן דוד נעים זמירות ישראל, שבו מתגלה גדולם של ישראל מצד התבטלותם כלפי מעלה. (הרב חרל"פ, מעייני הישועה, כג)

איחוד שני המשיחים

תקומתם של ישראל תלויה בשני המשיחים, משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, "כה אמר ה' אלוהים הנה אני לוקח את עץ יוסף אשר ביד אפרים ושבטי ישראל חבריו ונתתי אותם עליו את עץ יהודה ועשיתים לעץ אחד והיו אחד בידי" (יחזקאל לז). ולכן מאז ומקדם קמו סערות להפריד בין הדבקים, שבטי יה התחלקו והיו לשנים, יוסף הביא דבתם רעה אל אביהם והם שנאו אותו, וכן שאול ודוד נפל פרוד ביניהם, ולולא זה היו שניהם ביחד, כמו שנבנה בית המקדש על מקום שני השבטים יהודה ובנימין.